

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **Z. T.**, narozena X,
státní příslušnice Ukrajiny,
trvale bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2019, čj. CPR-2205-6/ČJ-2019-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 13. 6. 2019 žalobkyně napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2018, čj. KRPS-285759-27/ČJ-2018-010025. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně v České republice vykonávala práci od 4. 3. 2018 do 20. 9. 2018, ačkoli nedisponovala žádným povolením k zaměstnání na území České republiky. Následně zde také pobývala bez povolení k pobytu. Dále žalobkyně pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití. Uložit správní vyhoštění žalobkyni je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnila příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo. Uložení správního vyhoštění po dobu osmnácti měsíců je přiměřené vzhledem k okolnostem případu. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť žalobkyně neuvedla žádné překážky, které by jí bránily ve vycestování.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně nejprve namítla, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobkyně, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v její prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně.
4. Žalobkyně odmítla závěry správních orgánů obou stupňů týkající se charakteru její činnosti. Přitom závěry žalované v podstatě kopírují závěry správního orgánu I. stupně. Žalobkyně má za to, že na území České republiky vykonávala legální činnost, neboť měla veškeré doklady řádně vyřízené, byla vyslána svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracovala, za což jí poskytoval mzdu. Toto zjištění ostatně podporují provedené důkazy. Závěry správního orgánu I. stupně, že se jedná o skryté poskytnutí pracovní síly, tedy nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobkyně proto setrvala na námitkách, které uplatnila již v odvolání, přičemž hlavní pochybení spatřuje v činnosti žalované, která nedostatečně vypořádala odvolací námitky.
5. Žalobkyně namítla, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o správním vyhoštění, natož pak pro vydání rozhodnutí ve věci. Uvedla, že má platné pobytové oprávnění na území Polska, přičemž toto pobytové oprávnění jí rovněž umožňuje výkon zaměstnání. Zdůraznila, že v České republice pracovala v souladu se zákonem. Pro výkon své činnosti nepotřebovala povolení k zaměstnání, neboť byla do České republiky vyslána svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobkyně se neztotožnila se závěry žalované ohledně důsledku výkonu její činnosti. Má za to, že závěry jsou v rozporu s evropskou legislativou.

6. Žalobkyně dále poukázala na to, že je pouhou zaměstnankyní polského zaměstnavatele, je povinna řídit se pokyny zaměstnavatele. Žalobkyně jakožto prostá dělnice je práva neznalá. Získala povolení k pobytu na území Polska, které ji opravňuje i k výkonu závislé práce. Našla si v Polsku zaměstnání. Splnila všechny požadavky, které jsou na její osobu právním řádem kladeny. Zaměstnavatel ji vyslal vykonávat práci a žalobkyně pouze plnila zadané pracovní úkoly. Žalobkyni tedy není možno postihovat za případné pochybení jejího zaměstnavatele, neboť je povinna řídit se jeho pokyny. Žalobkyně byla přesvědčena, že splnila všechny podmínky pro to, aby mohla být na území Polska zaměstnána. Její vyslání mimo území Polska bylo smluvně upraveno a českým orgánům oznámeno.
7. Žalobkyně v této souvislosti namítla, že je přesvědčena o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. I kdyby byla žalobkyně zaměstnavatelem určena k výkonu práce v České republice v rozporu se zákonem, sama neměla žádnou možnost tuto situaci ovlivnit, ani nemohla vědět, že je postup nezákonný, neboť přeshraniční vysílání pracovníků je značně komplikované. Žalobkyně měla všechna potřebná povolení, její činnost byla ohlášena českým úřadům, byly uzavřeny všechny potřebné smlouvy. S ohledem na tyto okolnosti je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem.
8. Žalobkyně dále namítla nedostatečně zjištěný stav věci, neboť nebyly provedeny relevantní důkazy týkající se vztahů mezi zainteresovanými subjekty. Je zjevné, že žalobkyně si zakázku v České republice nesháněla sama. Její zaměstnavatel měl zakázku dohodnutou s jinou společností. Objasnění vztahu mezi společnostmi a toho, zda se jednalo o provedení díla subdodávkou, by jistě mohlo vyvrátit spekulace správních orgánů o řetězení vztahů k obcházení zákona. Žalobkyně má za to, že se jednalo o standardní obchodní vztahy a že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zjistily stav věci.
9. Žalobkyně dále namítla, že neměla možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. K tomu citovala § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobkyně je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že pobytová historie může žalobkyni zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobkyně má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobkyně má stále povolený pobyt v Polsku a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jejího soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
10. Žalobkyně dále namítla, že správní vyhoštění jí bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobkyně totiž opustila Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěla porušovat právní předpisy. Přestože má za to, že v České republice vykonávala činnost zcela legálně, opustila ji, aby se nevystavovala dalšímu postihu. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobkyni nad únosnou míru zatěžuje. Žalobkyně se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení.

11. Konečně žalobkyně namítla, že jí bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že tato doba byla stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 18 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobkyně a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalou a legálně zde pobývajícím žalobkyní.
12. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě po posouzení žalobních námitek odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál. Má za to, že v daném případě postupovala v souladu s právními předpisy, proto navrhla zamítnutí žaloby.
13. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobkyně pak udělila souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
15. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

16. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 9. 2018 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie České republiky během výkonu práce v provozovně společnosti A. P. P. s. r. o. (dále také jen „A.“) v ulici P., N.. Při kontrole žalobkyně předložila cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D, Multi na 353 dní, vydané Polskou republikou na dobu od 14. 2. 2018 do 1. 2. 2019. Žalobkyně uvedla, že nemá vydané potřebné povolení k zaměstnání od úřadu práce. Žalobkyně byla v pracovním oděvu a vykonávala práci spočívající ve výrobě dílů pro automobily. Bylo zjištěno, že společnost A. zaměstnává vedle svých kmenových zaměstnanců i agenturní zaměstnance prostřednictvím A. D. S.. Na místě bylo kontrolováno 18 státních příslušníků Ukrajiny, včetně žalobkyně, kteří pracují dle docházky do zaměstnání pro agenturu V. W. s. r. o. (dále také jen „V.“).
17. Na základě výše uvedeného bylo s žalobkyní ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu za účasti tlumočnice ukrajinského jazyka žalobkyně uvedla, že je vdaná a bezdětná. Otec a bratr žijí na Ukrajině. Manžel žalobkyně byl zadržen společně s ní. Oba pracují ve stejné společnosti a bydlí na stejné ubytovně. Polské vízum jí bylo vydáno na polském zastupitelském úřadu ve městě I.-F.. Žalobkyně si jej zajistila pro práci v Polsku, ale nakonec odjela do České republiky. V Polsku nikdy nebyla ani nepracovala. Z Ukrajiny odjela 2. 3. 2018 a jela přes Slovenskou republiku rovnou do České republiky. Do České republiky přicestovala 3. 3. 2018 linkovým autobusem z Ukrajiny, aby si zde vydělala peníze. Bydlí v ubytovně B. v N.. S manželem má vlastní pokoj. Bydlí tam od příjezdu (3. 3. 2018), neví, kdo je majitelem ubytovny. Za nájem nic neplatí. Ve společnosti

A. začala pracovat 4. 3. 2018. Po celou dobu pobytu v České republice pracovala jen tam. O této práci se dozvěděla od své známé ještě na Ukrajině. Žalobkyně s manželem zde chtěla zůstat do 30. 9. 2018 a pak se vrátit na Ukrajinu. Práce žalobkyně u společnosti A. spočívala v balení automobilových součástek do krabic. Pracovala zde od 4. 3. 2018 do 20. 9. 2018. Pracovní doba byla od pondělí do pátku od 6:00 do 18:00 hod. Za odpracovaný den dostávala 880 Kč, hodinová sazba byla 80 Kč. S manželem si za celou dobu pobytu vydělali asi 100 tis. Kč. Mzdu jim vyplácel jednou měsíčně neznámý člověk. Docházka na pracovišti se vedla přes čtečku otisku prstů. Práci zadával a kontroloval Ukrajinec jménem I.. Pracovní oděv byl žalobkyně a pracovní pomůcky dostala v provozovně. Žalobkyně při nástupu do práce podepsala dokumenty, kterým nerozuměla, ani nevěděla, o jakou jde společnost. Na místo práce docházela pěšky, neví, komu společnost patří ani její název, nemá vydané rozhodnutí Úřadu práce ani živnostenský list. Žalobkyně si je vědoma, že nemůže vykonávat práci bez pracovního povolení či zmíněného rozhodnutí. Pracovala zde, aby si vydělala peníze na živobytí. Správní vyhoštění nebude mít žádný vliv na její soukromý a rodinný život, pokud s ní vycestuje i její manžel. V České republice nemá žádné kulturní či společenské vazby, závazky či pohledávky. Disponuje finančními prostředky pro návrat na Ukrajinu, přičemž jí tam nic nehrozí. Neví o žádné překážce, která by bránila vycestování. Po návratu na Ukrajinu jí nehrozí trest smrti ani mučení. Žalobkyně se má na Ukrajině kam vrátit a disponuje pro to finančními prostředky, neplánuje zde zůstat do vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, odjede domů na Ukrajinu. Žalobkyně dále uvedla, že v D. oblasti, kde bydlí, probíhá válka, ale s manželem utekli kvůli tomu, že tam není práce. Před válkou neutíkali. Válčí se ve vzdálenosti asi 18 km od jejich bydliště, kde žije její rodina. Nikdo z rodiny odtud před válkou neutekl. Žalobkyně zopakovala, po jakou dobu se nacházela na území České republiky. Jelikož žalobkyně zde pobývala od 1. 6. 2018 nelegálně, správní orgán ji informoval o tom, že řízení je s ní vedeno také v souvislosti s § 119 odst. 1 písm. c) bodem 2 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byla žalobkyně vyrozuměna, že není možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění ve lhůtě sedmi dnů.

18. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobkyně: výpis docházky žalobkyně za srpen a září 2018 a rámcová smlouva o dočasném umístění zaměstnanců pracovní agentury ve společnosti A. uzavřená mezi uvedenou společností jakožto uživatelem a společností V. jakožto dodavatelem. Předmětem smlouvy je dočasné přidělení zaměstnanců agentury práce na pozice dle písemného zadání se zajištěním veškeré související agendy spojené s dočasným přidělením.
19. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobkyni vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, či je přihlášena na informační kartě jako cizinec vyslaný na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobkyně povolením k zaměstnání nedisponovala. Z dostupné databáze plyne, že žalobkyně je přihlášena společností V. na informační kartě – vyslání k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Žalobkyně byla vyslána k výkonu práce v N., P. x od 20. 9. 2018 v profesi kovodělníci, strojírenští dělníci a pracovníci v příbuzných oborech. Jejím zahraničním zaměstnavatelem je polská společnost V. S. z. o. o. (dále jen V.).

20. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobkyně je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo zprávu o zemi původu, z níž při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně, konkrétně v D. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje její bezpečný návrat. Z dostupných informací plyne, že napjatá situace přetrvává pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti a v příhraničních oblastech s Ruskem. M. r. v D. oblasti, odkud žalobkyně pochází a kde také žije její rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasažena. Nachází se západně od D.. Život v těchto místech probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů. Sama žalobkyně se návratu neobává, není ani zranitelnou osobou.
21. Od 16. 10. 2018 byla žalobkyně zastoupena v řízení advokátem. Dne 6. 11. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobkyně o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobkyně využít ve lhůtě 7 dnů. Žalobkyně svého práva nevyužila.
22. Správní orgán I. stupně vydal dne 30. 11. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-285759-27/ČJ-2018-010025, kterým uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 18 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně v době od 4. 3. 2018 do 20. 9. 2018 pracovala ve společnosti A. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Skutečnost, že žalobkyně pracovala na území České republiky bez povolení k zaměstnání, byla ověřena u Úřadu práce České republiky. Žalobkyně v Polsku nikdy nepracovala, z Ukrajiny přijela pracovat přímo do České republiky a nebyla tedy za práci vyslána žádným polským zaměstnavatelem. Žalobkyně měla oprávnění k pobytu jen od 2. 3. 2018 do 30. 5. 2018, od 31. 5. 2018 do 20. 9. 2018 tedy pobývala na území České republiky nelegálně. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť vzhledem k délce pobytu v České republice nemohla žalobkyně navázat žádné společenské ani kulturní vazby, sama uvedla, že se společně s manželem vrátí na Ukrajinu, kde žije celá její rodina. Situace v místě bydliště žalobkyně jí umožňuje bezpečný návrat do vlasti, sama neuvedla žádnou překážku, která by jí v návratu bránila. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na spodní hranici, přičemž bylo zohledněno, že žalobkyně vykonávala nelegální práci po uvedenou dobu. Nelegální zaměstnávání cizinců je přitom v současnosti vnímáno jako velký společenský problém a v zájmu státu je proti tomuto negativnímu jevu účinně bojovat.
23. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, v němž uplatnila obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznesla.
24. Žalovaná vzhledem k obsahu odvolacích námitek požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání jeho závazného stanoviska; ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne

26. 3. 2019 potvrdil závazné stanovisko ze dne 22. 10. 2018. Zopakoval s odkazem na aktuální zprávy o zemi původu, že žalobkyni v místě jejího bydliště nehrozí žádná újma. Zástupce žalobkyně byl dne 29. 3. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobkyně tohoto práva nevyužila.

25. Žalovaná vydala dne 3. 6. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

27. K první námitce žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, kopie docházky za měsíce srpen

a září 2018 vedené společností A., rámcová smlouva, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobkyně.

28. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotnou žalobkyni a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovního právního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobkyně na území České republiky (razítko v cestovním pasu, docházka vedená společností A.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní u společnosti A.. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobkyně žádný konkrétní důkazní návrh nevznesla. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní. Ani v žalobě žalobkyně nezmínila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
29. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že neměla prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobkyně vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnicka učinila, a dále kdykoliv poté. Žalobkyně je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobkyni vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně, jestliže její rodina bydlí na Ukrajině a s manželem mají v úmyslu se tam vrátit. Sama žalobkyně pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohla stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby, a to i vzhledem k tomu, že

po většinu této doby vykonávala práci. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně. Žalobní bod tak není důvodný.

30. K námitce žalobkyně napadající správnost právního závěru žalované, že žalobkyně na území České republiky pracovala bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měla veškeré doklady řádně vyřízené, byla vyslána svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracovala, za což jí poskytoval mzdu, uvádí soud následující. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky v N. ve společnosti A., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v balení automobilových součástek do krabic, žalobkyně vykonávala práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době (dvanáctihodinové směny). Nebylo sice přesně zjištěno, zda osoba, která jí přidělovala práci a kontrolovala její výkon, byla zaměstnancem společnosti A., ale vzhledem k ostatním uvedeným okolnostem to nebylo ani nutné. Od společnosti A. rovněž obdržela pracovní pomůcky, tato společnost jí evidovala docházku. Za odvedenou práci jí byla vyplácena mzda. Žalobkyně nepopírá, že by v provozovně společnosti A. vykonávala závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konala pro svého polského zaměstnavatele, který ji vyslal k výkonu práce ke společnosti A..
31. Jediné povolení k pobytu bylo žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdila i sama žalobkyně.
32. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobkyní na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle nějž se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31.

33. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.
34. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
35. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Žalobkyně ve výpovědi uvedla, že o práci ve společnosti A. se dozvěděla od své známé na Ukrajině, v Polsku nikdy nepracovala pro jakéhokoli polského zaměstnavatele, ačkoliv si zajistila polské vízum, a vydala se za práci, jež jí měla zajistit lepší životy, přímo do České republiky. Tomu odpovídá i otisk razítka v cestovním pasu žalobkyně,

podle nějž 2. 3. 2018 vstoupila do schengenského prostoru přes hraniční přechod Vyšné Nemecké ve Slovenské republice. Podle svých slov pak do České republiky dorazila o den později a 4. 3. 2018 již nastoupila do práce u společnosti A.. V průběhu správního řízení žalobkyně nepředložila ani žádnou pracovní smlouvu uzavřenou s polským zaměstnavatelem, ale jen rámcovou smlouvu o dočasném umístění zaměstnanců uzavřenou mezi dvěma českými subjekty, tj. ani zde nefiguruje žádný polský zaměstnavatel. Nebylo tak zjištěno, pro jakého polského zaměstnavatele bylo polské vízum vydáno. V průběhu řízení tedy nebylo vůbec prokázáno, že žalobkyně je zaměstnankyní polské společnosti V., která ji podle záznamů Úřadu práce měla vyslat za prací do České republiky ke společnosti V.. Z rámcové smlouvy o dočasném umístění zaměstnanců ani nelze dovodit, že by se vztahovala na žalobkyni. Jediným dokladem, z něhož plyne, že by žalobkyně mohla být zaměstnankyní polské společnosti, je tak informace krajské pobočky Úřadu práce České republiky v Příbrami ze dne 18. 10. 2018, podle níž byla žalobkyně vyslána za prací ke společnosti V. (ovšem až počínaje dnem 20. 9. 2018, tedy dnem provedení kontroly ve společnosti A.), o čemž ji zřejmě informovala právě společnost V. (§ 87 zákona o zaměstnanosti). Soud nemůže přisvědčit žalobkyni, že obsah správního spisu prokazuje pravdivost jejího tvrzení, že byla na území České republiky vyslána k výkonu práce jejím polským zaměstnavatelem, neboť tato skutečnost není jakkoliv prokázána. O opaku svědčí vlastní výpověď žalobkyně, datum jejího vstupu do Schengenského prostoru ve spojení se začátkem výkonu práce a absence jakéhokoli dokladu o existenci pracovněprávního vztahu žalobkyně s jakýmkoliv polským subjektem. Obsah spisu nasvědčuje tomu, že k vyslání žalobkyně ve skutečnosti vůbec nedošlo a že žalobkyně byla zaměstnancem společnosti A., u níž fakticky vykonávala činnost vykazující znaky závislé práce, popř. společnosti V., která ji ke společnosti A. přidělila k výkonu práce. Žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě byla splněna hypotéza § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a tedy že by byla oprávněna konat na území České republiky závislou práci, aniž by byla držitelem českého povolení k zaměstnání.

36. I kdyby však soud plně vyšel z tvrzení žalobkyně, tedy měl je za prokázaná, přesto by nebyly splněny podmínky aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly (společnost A.). Tento závěr soud opírá o skutečnost, že česká společnost V., u níž měla žalobkyně vykonávat práci na základě příkazu polského zaměstnavatele, je agenturou práce. V provozovně společnosti A. vykonávala žalobkyně shodnou práci jako kmenoví zaměstnanci této společnosti, pracovní pomůcky jí poskytla společnost A., která evidovala také její docházku. Z výpovědi žalobkyně pak vyplynulo, že v průběhu výkonu práce u společnosti A. nebyla řízena ani kontrolována ze strany polského zaměstnavatele, práci jí přiděloval blíže neurčený Ukrajinec jménem I.. Nelze tedy dovodit, že by v průběhu výkonu práce u společnosti A. bylo zachováno přímé pouto žalobkyně a jejího polského zaměstnavatele, tedy že konala práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, podle jeho pokynů, pod jeho dozorem a s využitím jeho pracovních pomůcek. Z toho plyne, že k vyslání žalobkyně na území České republiky došlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.

37. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku čj. 2 Azs 289/2017 – 36 zabýval tím, zda žalobkyně, pokud byla vskutku vyslána na území České republiky jako pracovní síla, vykonávala svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky, tedy zda její vyslání do České republiky bylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaná tímto aspektem výslovně nezabývala, vedly správní orgány dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel z toho, že žalobkyně podle svých slov přicestovala z Ukrajiny rovnou do České republiky, kde vzápětí nastoupila do práce ve společnosti A.. Tomu odpovídá i to, že podle otisku přechodového razítka vstoupila na území Evropské unie přes slovenský hraniční přechod Vyšné Nemecké dne 2. 3. 2018 a ode dne 3. 3. 2018 byl nahlášen její pobyt na území České republiky. Dne 4. 3. 2018 již nastoupila k výkonu práce ke společnosti A.. Z tvrzení žalobkyně ani z obsahu správního spisu neplyne, že by před nástupem u společnosti A. žalobkyně pracovala v Polsku. Měla v úmyslu se z České republiky vrátit na Ukrajinu společně s manželem. Tyto skutečnosti ústí v jediný možný závěr, a sice že žalobkyně nekonala pro svého údajného polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost a nikdy nehodlala jakoukoliv pracovní činnost v Polsku vykonávat. Od počátku bylo zjevným cílem všech zainteresovaných subjektů, aby žalobkyně vykonávala pracovní činnost výlučně na území České republiky.
38. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobkyně na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jejím polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobkyně byla přidělena jejím polským zaměstnavatelem k výkonu práce u společnosti A., aniž by kdy konala na území Polské republiky práci pro svého polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti údajného polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobkyně mohla konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobkyně neměla, tedy byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Pochybnosti panující ohledně vztahu žalobkyně a polského zaměstnavatele (absence pracovní smlouvy) jsou nerozhodné z hlediska podřazení zjištěného skutkového stavu (v rozsahu, který není těmito pochybnostmi zasažen) pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť je zřejmé, že žalobkyně byla zaměstnána na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoli jej k výkonu zaměstnání potřebovala.
39. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat práci pro společnost A. na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci (zaměstnání) na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 – 13).
40. Není přitom rozhodné, zda žalobkyně o tom, že potřebovala pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděla, resp. zda byla svým zaměstnavatelem

utvrzována v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“ Správní orgány tedy nemají žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv.

41. Nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že jen konala práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobkyně vykonávala na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobkyně mohla být vědoma, neboť sama neměla v úmyslu konat práci pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky, nýbrž toliko na území České republiky. Musela si být současně vědoma důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Z Ukrajiny přicestovala přímo na území České republiky na základě polského dlouhodobého víza. Měla a mohla si být vědoma důvodu, proč bez dalšího nemůže pracovat u české společnosti. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Tvrzení žalobkyně ani rámcová smlouva obsažená ve správním spisu neposkytují žalobkyni žádnou „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobkyně, ač neznala českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na ní, aby si sama ověřila, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.
42. Soud připomíná, že rozhodnutí o vyhoštění spočívá na dvou právních důvodech, z nichž každý ob stojí sám o sobě. Důvod spočívající v tom, že žalobkyně pobývala na území České republiky v době od 31. 5. 2018 do 20. 9. 2018 bez pobytového titulu, ač k tomu nebyla oprávněna, žalobkyně v žalobě nenapadla, a soud se proto zákonností této části rozhodnutí nezabýval.
43. Nedůvodná je též námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobkyně. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a

intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

44. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobkyně měla právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byla o tom poučena dne 6. 11. 2018 a opětovně pak dne 29. 3. 2019, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužila. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byla žalobkyně v průběhu řízení zastoupena advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostala prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobkyně do vlasti je z povahy věci zásahem do jejího života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval dostatečně, přičemž dospěl ke správnému závěru. Žalobkyně sama uvedla, že je zdravá, na Ukrajině se nachází celá její rodina, její manžel byl zadržen společně s ní, nachází se ve stejné situaci, a proto je vysoce pravděpodobné, že bude nucen vrátit se na Ukrajinu společně s žalobkyní. Závažnost jednání žalobkyně je dána i tím, že později vykonávala práci bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Nemá zde rodinné ani jiné vazby, nehrozí jí tedy odloučení od jejích blízkých. Žalobkyně nemá v úmyslu zde zůstat, chce se vrátit na Ukrajinu. K integraci žalobkyně do české společnosti nedošlo, neboť na to pobývala na území České republiky krátkou dobu. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobkyně má na Ukrajině rodinu a zázemí, tedy ty nejbližší rodinné vztahy ji váží k zemi, jejíž je občankou, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie. Dále zohlednily i zdravotní stav žalobkyně, jež ho sama označila za dobrý, takže potřebu jejího setrvání na území České republiky nelze odůvodnit ani nepříznivým zdravotním stavem. Soud podotýká, že žalobkyni v době zjištění nelegálního zaměstnávání nesvědčilo žádné platné povolení k pobytu či zaměstnání na území České republiky (od 1. 6. 2018 pobývala na území České republiky nelegálně). Platné povolení k pobytu na území Polska tedy nemohlo mít na posouzení přiměřenosti správního vyhoštění v daném případě žádný vliv. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že v důsledku stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, jí nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně.
45. Žalobkyně dále namítla, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné, a to vzhledem k tomu, že opustila Českou republiku již krátce po zahájení řízení. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobkyni, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobkyně krátce po zahájení řízení sama dobrovolně odcestovala, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. I kdyby byla žalobkyně držitelkou polského dlouhodobého víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45), neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobkyně nikdy nebyla oprávněna pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobkyni udělit

správní vyhoštění, bylo by na místě uložit jí povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).

46. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobkyně s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvažení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na území Polské republiky na základě platného dlouhodobého víza.
47. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, kdy byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobkyni v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl jí nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.
48. Konečně žalobkyně namítla, že jí bylo správní vyhoštění uloženo na dobu, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však

není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 14 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že správní orgán I. stupně při určení této doby postupoval správně a dostatečně své závěry odůvodnil. Bylo zohledněno nezákonné a nežádoucí jednání žalobkyně a jeho délka (nejde jen o několik málo dní, jak tvrdí žalobkyně v žalobě, nýbrž o více než půl roku). Bylo přihlédnuto i k tomu, že byly prokázány dva různé důvody pro uložení správního vyhoštění, což zvyšuje závažnost zjištěného protiprávního jednání. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 18 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

49. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. července 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

